

seigneur, waarover ik het straks nog hoop te hebben, verdroeg toen best wat hem later vreemd werd: breed te zijn ook op kosten van een ander (in dit geval van zijn patroon). Steenhoff verkocht, als arme ploeteraars hem een goedkoope sigaar kwamen vragen, de allerbeste voor den allerlaagsten prijs!

Toen het met dien winkel op die manier begrijpelijkerwijs niet erg lukte, leerde Steenhoff juist – dat was in het begin van de tachtiger jaren – door den Utrechtschen beeldhouwer Georges de Haagsche van der Kellen kennen, en het was in den schoot van deze kunstzinnige familie, dat hij definitief begreep, aan zijn leven een andere richting te moeten geven.

De van der Kellen, dien hij het eerst leerde kennen, was David van der Kellen, later directeur van het museum voor Geschiedenis en Kunst te Amsterdam, en aldaar in 1895 gestorven. Deze was de broer van den bekenden Philip van der Kellen, nog lang daarna directeur van het Prentenkabinet, dat gelijk men weet, evenals het eerder genoemde museum, een deel vormt van het Rijksmuseum; aan dat Prentenkabinet is nóg een Philip verbonden geweest, de zoon van genoemden David. Op raad nu van dezen laatste, van David, begon Steenhoff de Academie voor Beeldende Kunsten aan de Stadhouderskade te bezoeken, die toen onder leiding stond van Allebé.

Het was in dien tijd, dat Breitner, eenige jaren reeds als schilder exposeerende, geprikkeld door David van der Kellen's opmerkingen over zijn gebreken als teekenaar (in het toenmalige Nieuws van den Dag), zich als leerling onder leerlingen liet inschrijven aan de Haagsche Academie, waar, naar ik van ooggetuigen heb, alle jongeren herhaaldelijk hun eigen schildersezels verlieten om in een kring te staan kijken naar de Halsachtige bravour en kracht van Breitner's coloristische opzetten. De invloed van den grooten Breitner werkte ook op Steenhoff het zijne uit, getuige verscheidene teekeningen uit die eerste jaren.

In die dagen nu van zijn vrije studie, temidden van andere toekomstige schilders, schijnt zijn geloofszekerheid den eersten schok te hebben ondergaan. Steenhoff was van nature diep, dat beteekent, dat hij van nature trouw was, maar die trouw was niet dezelfde, als welke in negen van de tien gevallen juist berust op gemis aan diepte en op het ontbreken van onstuimigheid en levensmoed, – zijn trouw aan het van kindsbeen af aangehangen Roomsche geloof was dus – men mag dit zeggen ondanks ongeveer veertig jaren 'heidendom', die gevolgd zijn – van veel meer innerlijke waarde dan de trouw-in-het-gareel van duizenden anderen. Steenhoff, die in elk geval zoolang als ik hem kende – dat zijn de laatste vijf en twintig jaren geweest – een merkwaardig mengsel was van een eeuwigen roomsch-katholiek en een precies even onoverwinnelijken heiden, bleef